

BÉKEHARANG

MEGJELNIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN
AMERIKÁBA ÉVI ELŐFIZETÉSI-DIJ PORTÓVAL
2 DOLLAR
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNE

ELŐFIZETÉSI DIJ:
EGÉSZ ÉVRE . . . . . 55.- K
FÉLÉVRE . . . . . 30.- K
EGYES SZÁM ÁRA 2 KORONA

Halottak napján.

Szomoru őszi idő. A nap sugarai bágyadtan áradnak végig hegyen és völgyön. Nem tudnak már melegebből sarjadó életet adni fűnek, fának. A kopár ágak között szomoru halotti éneket dudol a szél és lábunk alatt busan zörög az avar. Ameddig a szem ellát, mintha valami nagy temető volna a széles határu föld, melybe elrejtőzött az élet. Hová lett a rét százszínű virága és a fák zöldelő lombjából mi lett?... Elmúlik minden, mint az álom és minden szépség, minden dicsőség csak káprázat. Ugy érzem, hogy a természet ma erről zeng síró melódiát és erről zokog szivszaggatóan a világtörténelem, mely az emberek tetteit, törekvéseit, álmait rója fel az emlékezés fájára.

Ezer apró gyertyácska halovány fénye imbolyog ma a sírokon. Eljöttek az emberek, hogy leróják a kegyelet adóját és hogy emlékezzenek. Mire? Mit mond a gyertyák lobogó fénye, a sírok hosszu, hosszu sora? Azt mondja: „Itt ér véget minden élet, itt veti meg a halál mindenkinek az ágát; közönségesnek és kiválóknak egyformán. A költő, a művész pályája, kinek agyában ezer álom zsongott, itt ér véget; a tudós, ki gondolataival a végtelenséget akarja átölelni, meg a hős, ki világtörténelmet csinált, itt bukik el egy hitvány gödörben. És nincs menekülés. Szeretném, ha gyenge hangom zengő harsonává lenne, hogy ezt fülébe döröghetném az óriási tömegnek, melynek javarésze csupán divatos megszokásból rajzik itt a sírok között. Azt mondanám nekik: Ti emberek, gondolatok a halálra, mert mint a lobogó láng elfogyasztja a sírokon a gyertyát, úgy elfogy az élet, még pedig nem lassan, hanem gyorsan, mint az álom. Memento mori! Az elmúlástól nem ment meg semmi. Sem ifjuság, sem erő. Nézd a kopár fákat meg a zörgő avar és kérdezd, hova lett a mezőnek virága meg a fa zöldelő lombja? Zöldelő lombja vagy még az életnek? A tavasz és az ős között csak a rövid nyár terpeszkedik. A bölcső melege meg a sír között nincs más, csak az arasznyi lét. És holnap, ugy lehet, megérint az ős szele, elhervaszt és sírba fektet. Az élet rengeteg bizonytalansága mellett csak egy bizonyos, hogy meg kell halnunk; királynak, koldusnak egyaránt. Nem ment meg tőle égbenyuló piramis, félvirágra terjedő birodalom, rang vagy hír. Mikor megérünk a sarlóra, levág a halál. Fázol, remegsz, halványodik az arcod. Nézd merőn a sírok tömegét. Semmi tudomány, semmi bölcsesség nem ment meg téged, nincs az az ír, gyógyítófi,

mely megmenthetne a sirtól. Óh, hát játék-e, csupán a természetnek egy gunyos tréfája az élet? Hát azért élünk, hogy meghaljunk? Azért a küzdés, a takarékoság, tanulás, munka, hogy egyszerre semmivé legyen, hogy elzárja egy sírgödör sötéten tátongó szája? Mint a sírnak gyertyalángja, libben meg lelked, ingadozik jobbra-balra a maga bizonytalanságában és egyre azt kérdi: „Miért? Miért?”

Tavaly még karjaidban tartottad kedvesedet, még együtt jártál vele a sötét sírok között e napon, boldog voltál, hogy veled van és ma?... Jársz egyedül, szived elfacsarodik, ott porlik ő is a többi között. Könnytel szemekkel sóhajtsz fel. Nem vigasztal semmi, mert mindent eltemettél. „Miért?” Mert a holtak között keresed az élő, mert örökéletű lelket a mulandóba kapcsoltad, mert nem tudsz hinni egy viszontlátást, nem tudod elhinni, hogy válásod csak ideiglenes.

Hidd el, mert van valaki, aki megtörte a halál hatalmát, aki jobban szereti a te kedves halottadat, mint te szeretni tudod és aki téged is szeret, téged is meg akar vigasztalni és aki azt akarja, hogy minden emberen segítve legyen. Aki bevezet téged a sír titkaiba és aki megnyugtatja imbolygó lelketet. Nem látod az ő világosságát, nem látod a kisugárzó fényt, ami az ő keresztyéről árad. Kérd a Gileád kenőcsét, hogy megnyiljék szemed. Az igaz élethez csak a halál völgyén keresztül juthatsz, de boldog csak akkor leszel, ha kétszer haltál meg.
H. A.

Missziói élmények és megfigyelések vagy az árvakérdés.

Missziói riport címen már irtam a „mentő” munka szükségére felől, most más oldalról is meg akarom világítani e kérdést, sőt reá akarok mutatni, hogy a mentőmunka is céltalan és kárbaveszett, ha azt nem követik célirányos és hathatós más intézmények és alkalmatosságok.

De mindenekelőtt félre a pesszimizmussal!

Azt nem akarom mondani, hogy a mentőszentimentálisan optimista legyen és a munkát virágosnak képzelje és álmódóva kezdje, mert akkor nagyon keserves lesz az ébredése és csalódásból-csalódásba esik. Ellenkezőleg, aki a misszió munkára adja magát, az nyitott szemmel is mindenre készen végezze feladatát. Reményét sem szabad elveszítenie, mert azzal az Úr hatalmát kisebbíti és a kegyelem, megváltási tényét homályosítja el. Az Úr Jézus vérenek hatalmában áll bárkit megtisztítani.

A megváltást nem elég hirdetni, tanítani, hanem hinni is kell abban. Es pedig általánosan és feltétel nélkül hinni! Mindenkor és minden esetben hinni!

Az emberi természet erre nehezen kapható, az okoskodik, bölcselkedik és alkudozik a lehetőséggel, a mentő azonban mindenkor szem előtt tartsa, hogy Istennél minden lehetséges.

Csak ilyen feltétlen akarattal és bizalommal lehet ezt a munkát végezni, különben már a feleuton katasztrófa éri a mentőexpediციót.

A mentőnek számítani kell nemcsak az ellenkezéssel, tiltakozással, de a hálátlansággal is. Isten országáért senkinek sem szabad ugy dolgozni, hogy azért hálára, megértésre és tiszteletre számíson. Ellenkezőleg tudnia kell, hogy a sérültek fájdalmukban a mentőket megharapják, összekarmolják, — ha pedig felgyógyulnak, megfélekednek róluk. És a mentő azért dolgozik tovább.

A mentőknek szükséges, hogy szervezve legyenek és kell, hogy közöttük bizonyos katonai fegyelem is legyen. A parancsnok személye nem fontos, de elengedhetetlen kellék az iránta való engedelmesség.

De a mentőknek mást is kell tudni, tisztában kell lenni a hellyel is, ahová aztán a segéi re szorultat elhelyezik, nehogy a sérült tisztátalan kórházba vagy avatatlan kezekbe kerüljön.

A megmentett erkölcsi, lelki sérülteket sem lehet akárhová tenni, akármely „üzleti“ vállalkozásra reá bízni. Oh mennyi szomorú tapasztalatom van már e felől, hány szerencsétlen pusztult el e miatt! Hány sérült került a hiénák karmai közé és veszett el nyomorultán! Hányan lesznek a nyomor vámszedői, az elesettek kiszípolyozói, az árvákon és lelenckeken élőködők. Hány árvaház és menhely csak azért létesül, hogy ott fényes igazgatói, gondnoki, felügyelői állások létesüljenek — a szegény ellátandók rovására és hátrányára.

Az ilyen fényes igazgatói és gondnoki lakások az égre kiáltanak igazságszolgáltatás után!

A napokban fordultam meg egy patrónageban, de azt borzalom leírni. A szobák leírhatatlan piszkosak, sötétek, kopottak voltak és a gondozottak félmeztelenek és az éhségtől lesoványodottak. Ellenben az alkalmazottak és vezetők lakosztálya tiszta, világos, szőnyeggel borított volt és a vacsorát ezüst tálakon szervírozták.

Nem szemrehányáskép írom e dolgokat, hanem hogy okolju k belőle és mi ne így csináljuk. Hiszen lehet, hogy ők nem tudják jobban, de mi mit fogunk mondani az Úrnak, ha hasonlóképen cselekszünk?

Most hadd mondjak el egy fájó élettörténetet, melyet egy szerencsétlen nő mesélt el nekem, midőn neki Istenről és a megváltásról szóltam.

A szegény nő nem több 25 évesnél, de ötven évesnek látszik. Idő előtt vénült, mély barázdákkal és ráncokkal az arcán. És minő szomorú arc! Most kávéfőző egy kávéházban.

Déli idő volt, midőn az üzletbe léptem és így ő reáért, hogy egy félórásckára a konyhában eüljön. Onnan hallgatta asszonyi kíváncsisággal, hogy az üzletre alkuszom és hogy a gazdának römet szerezzen, ő is közbeszólt:

— Ezt az üzletet nem fogja megbánni fiatal ur, én tudom, mennyi kávé és ital megy ki innen!

— A kávé mindenesetre bennünket is érdekkel, az ital azonban nem számít a mi üzleti vállalkozásunkban, — feleltem neki nagy csodálkozására és már is egy „Békeharang“-ot nyújtottam feléje. Ő azonban vonakodott elfogadni azt tőlem és megvetőleg így szólt:

— Az ilyen szenteskedésnek köszönhetem egész nyomoruságomat!

— Hogy-hogy? — kérdeztem tőle szeretettel. És a nő hangosan felzokogva, arcát fehér kötényébe takarva, mesélni kezdett:

— Nem hiszek semmit se. Nem igaz az, amit a papok mesélnék... Nincs tulvilág...

„Igen korán apátlan-anyátlan árva maradtam és a nagynéném vett gondozás alá. De ő maga is olyan szegény volt, hogy rólam soká nem gondoskodhatott, megkérte tehát a lelkészt, hogy engemet valahová helyezzen el. A lelkész örömmel fogadta nénémet és így szólt: „Ép jókor jött asszonyom, mert egyik presbiterem egy árva gyermeket keres felvételre“. Így kerültem tehát a presbiter házába. Megmondjak uram önnek mindent és megmutassam a nehéz dologtól eres lábaimat?

Cseléd? Óh, bár az lettem volna! A cselédnek könyve és fizetése van és az elmehet, amikor akar, de én... de... Én egy szegény árva voltam, akit eladtak ide rabságra akarata ellenére, nem panaszkodhattam és még sirnom sem volt szabad. A presbiter nagysága kutyakorbáccsal bántalmazott, ha egészen ártatlan voltam is és hajamat tépdeste, ha a kutyuskának reggel elfelejttem először tejeskét adni.

Te barom, te állat! — kiáltotta ilyenkor. De ez még a szelidebb-közül való volt, mert bestiának, cédának is nevezett. Ha pedig panaszkodni mertem, hogy miért bántalmaz, akkor a durva kocsissal veretett véresre. Hányszor feküdtem le vacsora nélkül és zavartak meg rövid éjjeli nyugalmamban is! Egyszer aztán nem bírtam tovább a család brutalitását — és megszöktem a háztól. De a presbiter a rendőrség által hamar reám talált és ismét visszakerültem szenvedésem helyére. Most már pokol volt az életem, minden ellenem esküdött az egész ház, a cselédség is megvetett, gyűlölt engem, a nagysága pedig „gaz fattyú“-nak hívott. Ez a szó, hogy dolgoztam, kevés, de mint egy állatot hajtottak kora hajnaltól késő éjjelig, míg aztán sulyosan megbetegedtem. Még lázasan is dolgoznom kellett, csak mikor eszméletlenül összeszem szállítottak a mentők a kórházba. Fejtífuszban feküdtem hónapokon át és midőn mégis jobban lettem, az orvost kértem meg, hogy tegyen értem valamit, nehogy a családhoz visszakerüljek.

Ennek az orvosnak a közbenjárására aztán cselédkönyvet kaptam és máshová elszegődtem.

Azóta nem szeretem a szent embereket és kerülöm a templomot, mert azt gondolom, akik onnan kijönnek, azok mind olyanok, mint amilyen volt az én presbiterem. Ne beszéljen tehát ön se Istenről nekem.

És én mit szólhattam volna e percben e szerencsétlennek egyebet, mint hogy így szóltam hozzá:

— Ne veszítse el egészen a reményét, még van Istennek népe a világon és vannak, akik magát testvérként várják!

Fájó szívvvel mondtam azután bucsut neki és bennem a lélek sirt.

Az árva kérdés . . .

Vigyázzunk testvérek, nehogy e kérdést és sok más egyebet így oldjuk meg!

Hanem a mi isteni tiszteletünk ebben álljon: „Meglátogatni az árvákat és özvegyeket és szeplő nélkül megtartani magunkat a világtól. (Csg.)

Egy figyelmeztető álm.

N.-faluban nagy ^{Mezőterés} bálra készültek egy böjti vasárnapra. Az ifjuság már hetek óta örvendett a nagy mulatságnak és előre készült arra, hogy minél jobban tullepje az Istennek ama nagy parancsolatát: „Emlékezzél meg az ünnepnapról, hogy azt megszenteljed.“ Ebben a szülőik, vagyis az érettkorúak is, segítettek: Csak mulassatok, mondták, hisz' mi is mulattunk, mikor oly fiatalok voltunk és még most is örömmel résztveszünk.

Az előkészülettel és a bárendezéssel egy derék ifju volt megbizva, egyetlen fia volt az édesanyjának. Az anya mindent megadott neki, amit csak kívánt, hiszen egyetlen volt.

Eljött a böjti; nehezen várták a kitűzött vasárnapot, a fiatal *bárendező* mindent elkészített és szombat este elég későn ment nyugvóra a rendezés végett. Amint lefeküdt, mindjárt *elaludt és álmot látott*. Azt álmodta, hogy már vasárnap este van és ő is ott van a bálteremben, ahol táncolnak, ő is táncra perdült, majd átment a másik szobába, ahol ettek, ittak, kártyáztak és dorbézoltak. Ő is ivott és dobott a zenészeknek egy pár koronát, hogy huzzanak egy csárdást és újból elkezdett vadul táncolni, de hogy kissé kipihenje magát, bement az étterembe egyet inni, ezt így ismételte váltakozva éjfélig. Mikor éjfél-tájban belépett a táncterembe, látta, hogy az ifjuság fáradt és meg van izzadva, mint a nyári hőségben, de azért táncolnak teljes erejükből. Most hirtelen megmozdult a föld alattok és ő érte, hogy mindnyájan az épülettel együtt mindig lejjebb, lejjebb szállnak, a mélységbe.

Az ifju szemeit nagy sötétség fogta körül és a nagy sötétségben a félelemtől felkiáltott: Hová esünk? Egy borzalmas hang felelt: „A pokolba!“ Semmit se félj, a mieink közzé megyünk: „Ide csak az Isten törvényeinek megszegői jönnek, mint ti is vagytok!“

Mit fogunk ott csinálni?

Azt, amit a földön megtanultatok. — Nyisd ki a szemedet, már itt vagyunk.

Az ifju engedett és félelemmel kinyitá szemeit. Iszonyu hőségben egy nagy helyiségben találta magát. Vad zenészek húzták a csárdást. Nagy sereg táncolt a zenére se nagy tömeg közepén volt ő, barátai és barátnői N.-faluból.

Na, gondolja magában az ifju, hogy ijesztettek minket a pokollal; és ime, csupa öröm és boldogság ez! Fütttyentett egyet és elkezdett táncolni. De mikor már egy félórát táncolt, pihenni akart; de — mi az?... nem lehetett. Kénytelen volt táncolni, táncolt egy órát, kettőt, hármát — nem birt tovább és felkiáltott: Én pihenni akarok, nekem már pihenni kell!

„Nem lehet; a pokolban nincs nyugalom!“ — felel egy rémes hang. Ha a menyország örökösei megszűnnek az Istent dicsérni és a vasárnapot ünnepelni, akkor ti is megszűntök a pokolban táncolni. Aki lelkének, testének nyugalmat kívánt ott a földön, az élvezi a nyugalmat most a mennyben is, aki pedig mulatni szeretett, annak része a pokoli gyötrellem. Lásd, amit az emberek a földön megtanultak, azt teszik, cselekedni kell a másvilágon is. Látod amott a zenészeket? azok örökké játszanak és nem tudnak pihenni. Látod a korcsmárosokat, vendéglősöket? Azok kénytelenek szünet nélkül kiszolgáltatni és nem szabad nekik pihenni. Látod a kártyázókat? Ők szünet nélkül kártyáznak, veszekednek, verekednek és átkozódnak és csak nem tudnak megnyugodni. Látod a részegeseket? azok szünet nélkül isszák azt a mérges italt, neked is innod kell és nem szabad megpihenni.

De miért? „Mert a pokolban nincs béke, sem nyugalom és az évről-évre örökkön-örökké végnélkül...“

Ah, mondja az ifju, mutasd meg nekem, mit csinálnak most a mennyben?

Nem bánom, jer és lásd!

Egy nagy ablakhoz vezették az ifjut, látta a megnyílt eget. Látott benne egy szép, nagy várost, a város körül szép, nagy tereket és ligeteket. A város szép, széles utcáin látott nagy tömegeket, amint egyik része sétál, másik része ül, a harmadik fekszik a kellemes hűvösben, szépen kivirágzott fák alatt. Gyönyörű angyali ének, angyali zenekar boldogította szívüket, közöttük járt maga az Ur Jézus az Istennek fia, beszélgett velök és aki mit kívánt tőle, mindent megadott neki.

Látta az ifju, hogy a mennyben mindenki azt teheti, amit akar, hogy ott teljes a szabadság, béke, örömműnp és örökboldogság van. Látod,

mondá, ismét egy rettentő hang: azok, akik ünnepeltek a földön, ünnepelnek a mennyben is, azt teszik, amit a földön megtanultak és fogják tenni örökre, mint mi is; „mert amit az ember vet, azt fogja aratni is“! Gyere megyünk táncolni! Nem megyek! Nem megyek! kiáltott az ifju és védekezett teljes erejéből. Kimondhatatlan félelem fogta körül, oly életet élni, melyben nincs nyugalom. Én Istenem, bocsásd meg, kiáltott, — felébredt. Ah, milyen boldog volt, hogy csak álom volt és nem valóság; ezután elaludt.

(Folytatása következik.)

Egy fejezet a methodismus Ausztriában történt kezdetéből.

Sokan köztünk keresztyének között, különösen, kik szegényebb, szorultabb viszonyok közül kerültek ki, vagy kiket élettapasztalataik, körülményeik juttattak annyira, elfogultságukban, sokszor tán rövidlátásukban azt mondják: „az a gazdag, az az előkelő, az a művelt úgy sem tér meg!“ Igaz, hogy az Ur Jézus is azt mondta, hogy nagyon nehéz a gazdagoknak Isten országába bejutni, igaz, hogy Pál apostol is felhívja a korinthusiak figyelmét arra, hogy nem sokan hívtattak el szent életre a test szerint való bölcssek, a hatalmasok és a nemesek közül — igaz, hogy még ma is e világ nemtelenei, megvetettjei és a semmik azok, kik az Urat legkönnyebben ragadják meg, de azért igaza volt annak a grófnőnek is, ki azt mondta: „Az Isten ígéje nem azt állítja, hogy senki sem hívtatott el a bölcssek, a hatalmasok, a nemesek közül, hanem azt, hogy *nem sokan* hívtattak el. És én nem győzők eléggé hálát adni az Urnak azért, hogy ama kevesek közt lehetek én is.“

Gondoljuk meg, hogy az Ur Jézus követői közt minden időben voltak gazdag és előkelő egyének is. Ilyenek voltak, — hogy csak néhányat is említsük — azok a Galáciából való asszonyok, kik szolgáltak Neki, továbbá Mária és Márta, a százados a kereszti alatt, Arimathiai József, Néroró császár udvarából való főemberek, vagy az újabb korban: Zinzendorf gróf, Viebahn tábornok, Thiele-Winleler Éva, la Tour grófnő és mások.

Az osztrák methodista misszióknak, nehéz, üldözési-időben is szintén volt ilyen előkelő pártfogója, ki által az Ur nagyon sokat tehetett az Ő országa terjesztése érdekében. Ez Langenau bárónő, az egykori oroszországi osztrák nagykövet özvegye, ki fiatal korában császári palotahölgy volt. 1889. nov. 10-én, épen Luther születése napján látogatott el Bécsben legelőször az akkoriban még Ausztriában is gunyolt és megvetett methodisták istentiszteletére.

A methodistáknak akkor még nem lehetett ott oly szabadon összegyülekezniök, mint ma. Az evangéliumi allianz egy bizottságának 1879-ben Ferencz József császár előtti audienciában való megjelenésének volt ugyan annyi eredménye, hogy a methodisták is tarthattak „házi istentisztelet“-eket, sőt nyilvános összejöveteleket is, vallásos tárgyu előadásokkal, — ha ezeken törvényesen bevett felekezetekhez tartozó gyermekek nem vettek részt. Csakhogy ezen egy kultuszminiszteri rendeletben gyökerező jogukat is, nagyon sokszor kétségbe vonták aszerint, amint a váltakozó kormányokban a klerikális párt befolyása volt éppen erősebb.

Langenau bárónőt sulyos élettapasztalatok és mélyen a szívében gyökerező boldogtalansága vitte az épen csak kegyelemből megtűrt és lenézett methodisták közé vigaszt keresni. És többet talált, mint amit keresett. Megtalálta az Ur Jézust, ki már régóta kereste e boldogtalan bárónőt, hogy igazán boldoggá tehesse.

E sorok írásánál sóhajba száll imám az Urhoz, kérve Őt, hogy tekintse meg* hazánkban is azt a sok előkelő urat és hölgyet, kinek a boldogtalansága szintén épen azért olyan nagy és mély, minden külső kényelem és pompa mellett is, mert hiányzik a szívéből a Krisztus. E világ és ennek érdekei, az örökkévalóságra rendelt és az Örökkévalótól származó lelkünket, legmélyebb vágyaiban ki nem elégíthetik.

Langenau bárónőt a methodistáknál hallott evangéliom megragadta. Egy ideig még küzködött, de csakhamar békességre jutott viaskodó lelkében. Örömmel csatlakozott most már a methodista gyülekezethez s kiváló szellemi tehetségeivel, továbbá előkelő összeköttetéseinél fogva sok szolgálatot tehetett Isten országá ügyének. Szalónját istentiszteleti célokra rendezte be. Különböző methodista prédikátorok igen előkelő hallgatóság előtt hirdették itt az ígét. Az oldenburgi nagyherceg, Reusz főherceg, az akkori német nagykövet feleségével is rendes látogatói voltak a Langenau bárónő lakásán tartott evangelizáló istentiszteleteknek. Ép így vasárnapi iskolát is nyitott házában a bárónő. 1890-ben pedig egy általa bérelt helyiségben gyermek- és diákonissza otthont rendezett be, melyben meth. diákonisszák neveltek gyermekeket az Ur dicsőségére és folytattak mentőmunkát erkölcsileg veszélyeztetett nőkn. Egy évvel utóbb házat vett a kicsiny methodista gyülekezetnek, melybenszép imatermet készítettett.

Igy állította ez az előkelő hölgy idejét, pénzét, tehetségét, befolyását, egész életét annak az Urnak szolgálatába, kinek saját megmentését, igazi boldogságát köszönhetette.

Lám, az Ur Jézus tölti meg az életünket igazi tartalommal s ad neki igazi célt. Csak akkor tudjuk, hogy érdemes élni, ha Érte élünk. Vajha Hozzá jönne szegény és gazdag egyaránt, hogy Tőle venne bocsánatot, békét, új életet s marandandó boldogságot!

R.

*mentő kegyelemmel

Üldözések.

II. Tim. 2, 12.

A methodismust, mint az igazi keresztyén-séget, eleinte mindenfelé üldözték. Üldözték pl. Németországban is, hol most a legnagyobb elismerés hangján szólnak és írnak róla. Dr. Lang Ágost, a hallei egyetem tanára és az ottani székesegyház prédikátora, ki a ref. egyháznak szeptember hónapban Pittsburgban tartott világkongresszusára már augusztus hónapban utazott ki Amerikába, több helyen tartott előadásában és ujságírók, meg szerkesztők előtt a legnagyobb elismeréssel szólott arról az *áldásról*, mely a methodismus által áradt az egész világba és át Németországba is. Pedig mennyire védekeztek még csak 30, sőt még 20 évvel ezelőtt is ezen *áldás* ellen! Akkor ugyan más kifejezésekkel illették a methodista munkát. És ha voltak is, kik másként gondolkoztak, mint a többség, ezek nem mertek sikra szállni a közvélemény ellen. Kiténik ez abból a levélből, melyet a württembergi lutheránus egyház egy vezérémbere: Kapff főpap 1779-ben írt Baratt methodfelliügyelőnek, a stuttgarti methodista templom felszentelési ünnepélye alkalmából: „Szeretett Testvér! Szép ünnepélyükhöz szívemből kívánom a háromságos egy Isten áldását. Tegye az Önök templomszobáját igazi „Béthel“-lé, ahol szívesen lakozik. Szeretetteljes meghívását hálásan köszönöm. Örömmel vennék részt ünnepélyükön, de hivatalbeli állásom megtiltja ezt nekem. A most mindent — sajnos — kiküszöbölő nyilvánosság azonnal elhíresztelné, hogy én is methodista vagyok és az összes lelkészek kerülnének ezért. A csendben sokkal többet tehetek az Önök ügyéért, mint amennyit eddig tettem.“

Lesz még dicsőbb jövőnk nekünk Magyarországon is, ha hivek maradunk Urunkhoz.

A keresztyén egyház az üldözések alatt nőtt nagygyá. „Sub pondere crescit palma“! (A teher alatt nő a palma.) Az ingaórárt pedig a súlyai tartják egyensúlyban. Ha a mi Urunk az üldözések viharát bocsátja reánk, hálaadással vehetjük ezt az Ő kezéből, mert erre bizonyára szükségünk van. Ő nem rak reánk több terhet, mint amennyire jellemünk fejlődése, hitünk erősödése és egyéniségünk nevelése érdekében okvetlenül szükségünk van. A vasúti kocsikon külön jelzik a teherképességet és külön a raksúlyt. Ez utóbbi mindig kisebb, mint az előbbi. S ha üzleti emberek annyira kímélik élettelen kocsijaikat, hogy azokat sohasem rakják meg a teherképesség nagyságáig, mennyivel inkább kímél a kegyelmes Isten minket, szeretett gyermekeit!

Ha üldözések érnek, fiatal csemeték módjára bocsássuk csak mélyebbre lelkiéletünk talajába: a Krisztusba hitünknek gyökérszárait. S ha öbelé fogózkodunk, csak javunkra, megerősödésünkre szolgált a vihar.

Azt hinnék sokan, hogy ma „keresztyén“ országokban, „keresztyén kurzus“ alatt „keresztyén-üldözések nem fordulhatnak elő. Pedig éppen a régi üldözések ismétlődnek meg, ha fej- és jószágvesztésig még nem is jutottunk el egészen.

Csak néhány példa a krónikás feljegyzéseiből:

Egy menekült családnak nem adtak egy városban letelepedési engedélyt, csak azért, — mert methodista... Diákot középiskolában nem igen akarnak felvenni, — mert methodista... A vallástanár év elején előre azzal fenyegeti az egyik diákot, hogy akárhogy felel, meg fogja őt buktatni, — mert methodista...

Egy családot ki akarnak tenni a saját lakásából — mert methodista.

Egy özvegyasszonytól elrekvirálnak egy, a lakásában levő s a methodista gyülekezetnek istentiszteleti célokra bérbeadott helyiséget butoraktár céljaira — mert methodista.

Egy, az ujságban nyilvánosan megtámadott egyén válaszcikkét visszautasítja a sajtó — mert methodista.

Egy barátságos egyén köszöntését egy öntelt „keresztyén“ egyháztagnak e szavakkal utasítja vissza; „Akaszd fel magadat!“ csak azért, — mert methodista.

Egy kerékpárosra egy „művelt“ tanító kutyát uszít, — mert methodista.

Egy esti összejövetel után, a vendéglátó ház kapujában, egy markos, vad alak, lecsapásra kész ökölrel így szólítja meg a kilépő prédikátort: „Többet ide be ne tegye a lábát, mert pórul jár“ csak azért, — mert methodista.

De vannak kik azt mondják: mindezeket mi nem a Jézusért, hanem a methodismusért szenvedjük. Azonban világos, hogy a világ azt nem szereti bennünk, ami az Ur Jézusból van meg bennünk s ami az Ur Jézusra emlékezteti őt. Azt nem kifogásolják, hogy a világ módjára élünk és cselekszünk, legfeljebb csak csufolódásképen, de nem komolyan.

A nihilisták, az atheisták nem szenvednek, mert ők nem jutnak ellentétbe e világgal. Az átlagos keresztyének is azért nem szenvednek. Nem mernek ellentétbe jutni a közvéleménnyel. Nem mernek következetesen Isten részére dönteni e világgal szemben. De mit mond a mi üdvözítőnk? „Ha e világból volnátok, e világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket e világ.“ Ján. 15: 19.

„Ha türeink, vele együtt fogunk uralkodni is!“ II. Tim. 2: 12.

R.

Egyházi hírek.

Dr. Hargraves egyházunk vasárnapi iskolai szövetségének világtitkára és Dr. Mills vasárnapi szövetségünk európai titkára október hó 16-án Budapesten időztek, mely nap áldásos nap volt, ugy a vasárnapi iskolás gyermekek, mint a felnőttek számára. Már a nap délelőttije is gazdag áldást hozott a lélek számára, amikor a rendes délelőtti istentisztelet Hargraves testvérünk tartotta. Beszédjét Funk superintendes testvérünk fordította németre, a beszéd végén pedig jelen sorok írója adta vissza összefoglalva az elmondottakat magyar nyelven.

Délután 3 órakor a régi műegyetemi épület úgynevezett „Gólyavár“-ában gyűlt össze, nagyszámu gyermekesereg a hívő körök vasárnapi iskoláiból. A terem ugyszólván zsufolásig megtelt gyermekekkel. Számuk 1300—1400-ra tehető. Öröm volt nézni a sok gyermek figyelmes arcát, ami többször derült mosolyra, vagy tört ki hangos kacagásban. Gyakran a gyermekek már nem tudták elfojtani örömeiket és meglepedésüket a hallottak felett és örömeik tomboló tapsviharban nyert kifejezést...

Este 7/7 órakor ugyanott a szülők és vasárnapi iskolai tanítók számára volt előadás tartva a gyermekek vallásos neveléséről. Hargraves testvérünk ismételten hangsúlyozta, milyen fontos, hogy már a gyermekeket megtartsuk az Ur Jézus iránti szeretetben, mert ezáltal elkerülhetik a durva bűnökbe való elmerülést. A vasárnapi iskolák fejlődését és módszerét ismertette és rámutatott, mily fontossággal bír a gyermeki szívbe bevésni, hogy ő az Ur Jézus gyermeke és ebből a gyermeki viszonyból kiesik, ha bünt követ el. A gyermekeket nem megtéríteni, hanem hitben megtartani kell. A beszédeket Id. Viktor János testvérünk tolmácsolta magyar nyelvre a nála már megszokott csodálatos készséggel. 17-én Bernolák népjóléti miniszter urnál tisztelegtek amerikai testvéreink, ki nagy érdeklődést tanusított szociális munkánk iránt és megígérte szives támogatását. Szerdán 19-én folytatták testvéreink utjokat tovább Újvidékre és onnét Rómába, honnan Mills testvérünk Párisba, Hargraves testvér pedig Indián és Khinán keresztül Amerikába utazik.

Az Ur áldása kísérelje őket.

Aratási ünnepély. Szép aratási hálaadó ünnepélyt rendeztek folyó hó 23-án nyíregyházai testvéreink. Az ünnepélyen Funk és Thomasko testvérek voltak jelen. Már napokkal előbb megkezdődött a készülődés, sürgés-forgás ugy a tanyákon, mint a városban. Létnivaló volt, hogy a kis imaterem nem lesz képes befogadni az ünneplő és érdeklődő közönséget, szükséges volt tehát helyről gondoskodni, de hol akad az ilyen inséges lakásviszonyok között hely. Az Ur adott bölcsességet a kérdés megoldásához. Az imaház udvarán egy 18 méter hosszú és 8 méter széles ponyvasátort állítottak fel és diszítették fel a testvérek. Ez már elég nagy volt a vendégek befogadására. A hálaadó istentiszteleten mintegy ötszázan voltak jelen. Az ünnepséget szeretetvendégség követte. Az ünnepélyen adakozott összeg 58.261 korona 80 fillért tesz ki, mely a Nyíregyházán építendő kápolna költségeire lesz fordítva. Örömmel tölti el a szívet a testvérek ily foku áldozatkészsége és bizonyára nem fog az Ur az áldás kiöntésével sem késlekedni.

Kaposszekcsői testvéreinket egy szép imateremmel ajándékozta meg az Ur. Ennek ünnepélyes felszentelése november 13-án lesz. Erre az ünnepségre szeretettel meghívják a környékbeli testvéreket és örülnének, ha a távolabbiak is képviseltetnék magukat.

KÜLÖNFÉLÉK

Baumann Emil, a baseli missziói iskola végzett növendéke a múlt hó elején érkezett hazánkba a nagyszékelyi és györkönyi gyülekezetnek gondozására. A nevezett misszió, mely tudvalevőleg a reform-egyház szolgálatában áll, készséggel bocsátotta ifju munkását a magyarországi methodista misszió szolgálatába. Ezzel bizonyosságát adta annak, hogy Isten gyermekeinek azon nézetét osztja, mely szerint mindnyájának az a rendeltetése, hogy Isten örök országát építse, nem pedig az, hogy csupán csak muló földi keretek támogatásában merüljön ki ereje. A német missziók, köztük a baseli is — tudvalevőleg elveszítették a régi német gyarmatokon volt munkaterületeiket s ezt a sok tekintetben sajnálatos körülményt az Ur megáldhatja most a végre, hogy itthonlevő pogányság javára itthon állítja munkába az itthon rekedt missziónáriusokat. Baumann testvért szeretettel köszöntjük körünkben. Nem a methodizmus terjesztését várjuk tőle, mert valljuk, hogy a methodizmus is el fog mulni s abban találjuk rendeltetését, hogy Isten országának építésével, terjesztésével s itt a földön való teljes győzelméhez történendő hozzájárulásával, önmagát feleslegessé tegye. Az ilyen, az örökkévalóságra kiható s megmaradó munkát várjuk Baumann testvértől is és ehhez Istenünktől igen sok áldást kérünk reája.

A methodizmus története címen hamarosan meg fog jelenni egy kisebb könyv, melyre az előfizetési felhívásokat a napokban fogjuk szétküldeni. Ez uton is felhívjuk ezen hézagpotló munkára a figyelmet. Sokak figyelme fordult az utóbbi időben a methodistákra hazánban is. Az ilyenek szivesen fogják venni, ha módjuk lesz megismerni a methodizmus történetét. A mintegy 180—200 oldal terjedelmű könyv előfizetési ára 60 kor. Bolti ára jóval magasabb lesz. Az előfizetési jelentkezések a díjakkal együtt a „Keresztény Könyvesház“ címre Budapest, VI., Felső Erdősor-utca 5. szám alá küldendők.

A kormány beavatkozását kérte kath. hívek lelki gondozására nézve a váci püspök midőn a kunságban teit egyházlátogatásáról visszatért. Szerinte a kunság katolikus népe azért oly tudatlan és babonás, mert kevés köztük a kath. pap s ez a kevés is nagy szegénységben és kedvezőtlen külső viszonyok közt kénytelen végezni nehéz munkáját. Nem csoda — ugymond a püspök —, hogy ilyen körülmények között a nazarénusok és baptisták, mindmegannyi pap nélküli szekták, terjedtek el közöttük. Mindehhez igen sok mondanivalónk volna. Azonban csak egy kérdést engedünk meg magunknak: Mi köze a kormánynak a kath. hívek lelki gondozásához?

Az evangéliumi egyházak egyesült tanácsa elhatározta, hogy november 6-án, vasárnap imnapot tart, melynek tárgya az önvizsgálat és könyörgés. Imádkozni fognak, hogy az Isten áldja meg a nemzeteket és adjon bölcsességet azoknak, akik a „Nemzetközi leszerelési konferencián résztvesznek. Örömmel vesszük tudomásul a fen-

tieket, mert be kell látnunk, hogy emberi bölcsesség csak háborút, nyomort és szenvedést teremt és csak felülről jöhet a békeesség, ha Jézus a békeesség fejedelme elfoglalhatja trónját úgy az egyesek szívében, mint a nemzeteknél.

Csak Jézussal járok.

*Csak Jézussal járok én, mint vándor
Örömet megyek ki-be Vele!
Utat és célt nem találok máshol
(Életüdvőt Ő visz a szívébe.)*

*Hegyet, völgyet, erdőt, mezőt, tengert
Jó Urammal vígan bejárok,
Hű kísérom keze soh'sem enged:
(Máskülönben, haza nem jutok.)*

*Ha lefekszem Ő az én védelmem,
Várom, ha kelek korán reggel
Ő tanácsom döntő-kérdésekben
(Vigaszom zord vándorösvényen.)*

*Csak Uramnál térek én be mindig,
Legyen Ő nekem étel-ital!
Munkálni engedem hű kegyelmét,
(Mindenem, Neki adom által.)*

*Igy hát bizton vándorlok itt alant
Mig boldog égi polgár leszek;
Mig majd Jézus, haza nem szólítand
(S Vele mély békeességet lelek.)*

A német énekeskönyvünk 465. számú éneke:
Schäck P. Fordította R. Gy.

Vasárnapi iskolai lecke.

Paraberz

Máté 3. 1-12.

Bevezető kérdések.

K: Ki tudná megmondani, mit ígért Isten Ábrahámnak?

F: Isten megígérte Ábrahámnak a Messiást.

K: Mit mondott neki?

F: Megáldatnak tebenned a föld minden nemzetiségei.

K: Mit ígért Isten tehát Ábrahámnak?

F: Nagy áldást ígért neki, mely eljön izraelnek a Messiás képében.

K: Csak Ábrahámnak ígérte ezt meg Isten?

F: Nem. Hanem még később is sokszor a próféták által.

K: Tudnál ilyen prófétát említeni?

F: Esaiás próféta.

K: Talán olvastad is már a Bibliában azt a helyet, hol az Isten a próféta által ígéretet tesz, hogy elküldi a Messiást. Hol van megírva?

F: A 9-dik rész 6-dik és 7-dik versében.

K: Mi van ott megírva?

F: (A gyermek olvassa.) Mert egy gyermek születik nekünk és az uralom az ő vállán lesz és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békeesség fejedelmének! Uralma növekedésének és békéjének

nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt a jogosság és igazság által mostantól mindörökké. A seregek urának buzgó szerelme mivelendi ezt.

K: Másutt nem lehet ilyen ígéretet olvasni?

F: Esaiás próféta könyvének 11-dik fejezetében (a gyermekek ezt is olvassák.)

K: Ki igéri meg Messiást?

F: Az Isten igéri.

K: Megszokta Isten tartani az ígéretét?

F: Igen, az Isten megtartja szavát.

K: S így kit kellett neki küldeni?

F: El kellett küldenie Messiást.

K: Mikor tesz az Isten valamit?

F: Amikor szükség van rá.

Ugy van kedves gyermekek. Az Isten mindig alkalmas időben cselekszik. Ezt látjuk a Bibliában. A Messiást sem küldte el, amikor a próféták éltek, hanem, amint majd tanulni fogjuk később. Egy későbbi időben, épp akkor, mikor alkalmas volt az idő eljövételének. Ha Esaiás idejében jön el, nem értették volna meg. Az embereket előbb el kellett készíteni, hogy a Messiást méltóan fogadhassák, tanítani, oktatni kellett őket, hogy megtudják érteni azt a bölcsességet, amit a Messiás hoz alá az égből. A zsidó népnek sok ilyen előkészítője volt. Ilyenek voltak az összes próféták és ilyen volt az az ember is, akiről ma fogunk tanulni. Vegyétek elő a Bibliát (A tanító a gyermekekkel végig olvastatja a textust.) Most ide figyeljétek. Ti ugyan elolvastátok, de én még egyszer elmondom az egészet. (A tanító érthetően, világosan elmondja.)

Ide figyeljétek, most majd meg fogom magyarázni. Mielőtt a Messiás, aki nem más, mint az Ur Jézus, nyilvánosan fellépett volna, megjelent egy különleges prédikátor, különleges próféta izraelben. Jánosnak hívták és papi családból származott. Ez a János megvetette a kényelmes életet, teveszőrből készített ruhát öltött és kiment a pusztába, ahol erdei mézzel (cukornád-féle) és sáskákkal tartotta fenn magát. Ott azon a vidéken mások is ették a sáskát, sőt még ma is eszik. A pusztában imádkozással és elmélkedéssel töltötte az idejét. Különös életmódjának híre eljutott messze vidékre és az emberek kezdtek hozzá csodulni, hogy lássák és hallják.

Ezt ki fogom most kérdezni. (A tanító rövid és világos kérdésekkel az elmondottakat kikérdezi vigyázva arra, hogy a gyermekek mindig teljes feleletet adjanak... „Igen” és „nem” feleletekkel sohsem szabad megelégedni.)

A pusztai próféta hathatósan tudott beszélni, nem szép szavakban, kikerekített mondatokban beszélt, mint a farizeusok meg az írástudók, hanem lélekben. Amint az Isten lelke sugalmazott neki azt beszélte csak. Itt meg is van írva, hogy mit prédikált. Olvassuk csak el. (A tanító elolvastatja a 7-12 verset.)

K: Minek mondja a farizeusokat?

F: Kigyó fajzatainak.

K: Miért?

F: Mert rosszak voltak.

Ugy van kedves gyermekek. Rosszak, nagy bűnösök voltak, akik azonban mégis sokat tartottak

magukról, hogy jók. Sőt szenteknek képzelték magukat. Ezeknek azt mondja, hogy térjete meg, azaz szánjátok, bánjátok bűneiteket; teremjete a megtéréshez méltó gyümölcsöt. (A tanító ezt is kikerdezi.)

De nem csak a megtérésről beszélt, hanem még valamiről. Nos miről?

F: A Messiásról.

Olvassuk el a 10—12 verset. Ugy van, kedves gyermekek, itt keresztelő János világosan a Messiásról beszélt, mint kit az Isten már elküldött az emberekhez. Az emberek eleinte azt hitték, hogy talán ő maga a Messiás, mert olyan csodálatosan, szívhezszólóan tudott beszélni. Kérdezték tőle: Kicsoda vagy? Erre ő azt felelte, amint Ján. ev. 1. 23. versében olvassuk: „Én kiáltó szó vagyok a pusztában!” — Ő csak azért jött, hogy egyengetse az Urnak az útját és hogy megtérésre intse az embereket. És ez sikerült is neki, mert sokan megbánták szívből bűneiket és megtértek. (A tanító részletesen kikerdezi.)

Ide figyeljete.

K: Mióta a világ fennáll, mi volt több a próféta vagy az esztendő?

F: Az évek száma nagyobb.

Ebből azt láthatjátok, hogy az Isten nem minden évben küld nagy embert, nagy prófétát, hanem sokszor évtizedek és évszázadok multak el, míg eljött egy nagy próféta. De azért mindig jött, amikor szükség volt rá. Az Isten sosem hagyta kinyilatkoztatás, lelki táplálék nélkül az embereket. Ki tudná nekem megmondani, ki volt az utolsó próféta?

F: Keresztelő János.

Ugy van. Az Isten azóta prófétát nem küldött. Miért?

F: Mert Krisztussal a jövendölés lezáródott. Igaz. De nagy embereket ezután is küldött a jó Isten, akik oktatták és megtérésre intették az embereket. Hétfőn a protestáns felekezetnek, melyhez a methodisták is tartoztak ünnepjük volt. Miért ünnepeltek? Milyen ünnep volt?

F: Reformáció ünnepe.

K: Mi történt ezen a napon?

F: Dr. Luther Márton ezen a napon szegezte ki 95 tételét a wittenbergi vártemplom ajtajára, melyekben az egyház hamis és bűnös tanításai ellen kelt harca. Luther habár nem volt próféta mégis nagy ember volt, akiben az Isten lelke élt és aki az Isten világosságát, az Ur Jézus igazságát terjesztette. Ilyen nagy ember volt még Calvin, Zwingli, Wesley, akik bűnbánatra és megtérésre intették az embereket. (A tanító ezt kikerdezi.)

K: Van-e még ma is az embereknek szükségük a megtérésre?

F: Az embereknek van erre szükségük.

K: Miért mondta János, hogy térjenek meg?

F: Hogy méltóan fogadhassák az Ur Jézust.

K: Miéri kell ma is az embereknek megtérni?

F: Hogy méltóan fogadhassák az Ur Jézust.

K: Hová fogadhassák?

F: A szívükbe.

Helyes. Az Ur Jézust a szívünkbe kell fogadni, ott akar ő lakozni, de csak a tiszta szívekben.

K: Melyik a nem tiszta szív?

F: A bűnös szív tisztátalan.

K: Hogyan tisztul meg a szív?

F: Bűnbánat által.

Aki nem tart bűnbánatot, aki nem szánja bánja bűneit, aki nem tér meg, ahhoz nem tér be az Ur Jézus, azt nem veszi be az ő nyájába. Azért kedves gyermekeim már ti is térjete meg, mert tinek is van már bűnötek az egyik vagy a másik tett már valami rossz fát a tűzre. Ha nem tisztul meg, az Ur Jézus nem fog a szívedben lakozni. Tartasatok bűnbánatot. Így szólt Keresztelő János a zsidókhöz, akkor méltóan fogadhatjátok az Ur Jézust. Szeretitek az Ur Jézust? Szeretnétek, ha szívetekben lakozna? Akkor tisztuljatok meg. A reformáció ünnepét úgy ünnepelhetjük meg legszebben, ha megfogadjuk Keresztelő János intő szavát, ha bűnbánatot tartunk, ha, mint Luther az egyház bűne ellen, úgy mi is szívünk bűne ellen harcra kelünk. Amen.

Isteni tiszteleteink rendje:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. sz. földszinten.

kedden d. u. 6 $\frac{1}{2}$ órakor bibliaóra } német
vasárnap d. e. 10 órakor és délután 5 } nyelven
órákor isten. tisztelet

Ugyanott az első emeleten

csütörtökön d. u. 7 órakor bibliaóra } magyar
vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet } nyelven

Budapest, VI., Petneházy-utca 25. sz. alatt

szerdán este 7 órakor } magyar
vasárnap d. u. 3 órákor } nyelvű

Kispesten Nagy Sándor-u. 5. szám alatt minden

pénteken este 7 órákor és vasárnap délután
 $\frac{1}{4}$ órákor

Cinkota-Ehmann-telep 3. barakk 2. ajtó alatt

szerdán este 7 órákor, vasárnap d. e. 10 és
délután 5 órákor magyar nyelvű összejövetel.

Nyiregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e

11 és este 8 órákor, szerdán este 8 órákor
magyar nyelven.

Sásdon vasárnap délután 3 és este 7 órákor

magyar nyelven isteni tiszteleteket tartunk.
Mindenkit szívesen látunk.

A szerkesztésért felelős:

Dr. Szalós Artur Budapest, VI., Felsőerdősor-u. 5. l.
Kiadó: „Keresztélyen Könyvesház” k. f. Szövetkezet.

„BOCSKAY”-NYOMDA. Budapest, VII., Jósika-utca 7.
Telefon: József 81—10.

BÉKEHARANG

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN
AMERIKÁBA ÉVI ELŐFIZETÉSI-DIJ PORTÓVAL
2 DOLLAR
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK

A PÜSPÖKI METODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE

ELŐFIZETÉSI DIJ:

EGÉSZ ÉVRE . . . . . 55.— K
FÉLÉVRE . . . . . 30.— K
EGYES SZÁM ÁRA 2 KORONA

A megnyugvás egyedüli alapja.

Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben és higgyetek énbennem. Ján. 14, 1.

Mikor elközelt a nagy pillanat, a szomorúsággal teljes óra, amelyben el kellett a tanítványoknak a mestertől válni, elválni attól, akit mindenek felett szerettek, aki több volt nekik, mint atya, vagy anya, több mint testvér, vagy jóbarát, kínos félelem lopódzott a szívekbe és a lelkekben felsírt a kérdés: „Mi lesz azután velünk?” Ugy érezték, hogy a végzetnek óriási keze kirántotta a lábuk alól a talajt, hogy minden reményük, minden álmuk, mind az, amiben bizakodtak, mint valami hitvány kártyavár, romokba dől s ők lelkükben kifosztva, a világnak legszálnalomraméltóbb teremtvényeivé lettek. Valamikor arról vitatkoztak, hogy ki lesz közöttük az isten országában, melynek közeli eljövételében oly szilárdan hittek, az első és ime most a mester arról beszél, hogy neki keresztül kell gázolni a szomorúság vizén, kínos szenvedésekről beszél, melyek körülveszik őket, mint az ellenség a megostromlandó várost szokta körülvenni. Mivé lesznek az ő reménységeik? Elmullottak azok fölük, megcsalatozva, üres szívvel állnak, nincs már nekik semmi, amiben bizakodhatnak. „De mi lesz velünk, oh Urunk, Mesterünk!” — kiáltják szinte kétségbeesetten. A mester komolyan néz rájuk, keze fölfelé mutat és szól: „Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben és higgyetek énbennem!” Es a tanítványok megnyugodtak.

Hány ember rója az élet országutját, aki nem tud megnyugodni, akit gyötrő, kínzó érzések üznek hajtának éjjel, nappal szüntelenül? Hányan vannak, akik minden álmukban és minden reményükben megcsalatoztak, akiket az élet kifosztott és lelki koldusokká tett; akiknek kínosan üres szíve kétségbeesetten kiált egy pernyi nyugalom után. Keresik az életben mindenfelé és nem találják, keresik a havas bérceken, kutatják a pusztában, le szállnak a mélybe, keresik az élvezetekben, a testi gyönyörökben, keresik a gondolat szárnyán és az a megnyugvás nincs sehol. Járnak száz birodalomban és hallgattak ezer bölcsét, akik nagy hangon hirdetik, hogy minden sebre tudnak irt, de a megnyugvás és békeség nincs, oh nincs sehol. Oh hol van az az alap, ahol megnyughatom? Olvasd el a fent idézett szavakat: „Ne nyugtalanodjék szívetek: higgyetek Istenben és higgyetek énbennem!” Itt van a megnyugvásnak egyedüli alapja: a hit. Hinni kell

abban, hogy van felettünk egy korlátlan hatalom és erő, mely nemcsak a nagy világegyetemet, a világok végtelen tömegét kormányozza biztos kézzel, hanem, aki gondot visel a parányi emberre is, akinek tudta nélkül nem hullhat egy hajszál sem a fejünkről. Hinni kell ebben gyermeki hittel. Legnagyobb nyomorúságunk épp az, hogy már nem tudunk hinni. Korunk gyermeke mindent látni és tapintani kíván és ami érzékelő képességén kívül esik, az ránézve nemlétező. Pedig micsoda dőreség ez és milyen komikusan hat, ha hallom félművelt emberektől: „Nem hiszem, hogy van Isten, mert még nem láttam!” Azt hiszi, hogy ezzel sokat mondott, pedig milyen korlátolt kevés az, amit látni tudunk és mily sok az, amit meg nem láthatunk. „Vannak ég és föld között dolgok, melyekről bölcselmek még csak nem is álmodik,” — mondja Shakespeare. Hogy ne menjünk messze, itt vannak az ibolyántuli sugarak, vajjon melyik emberi szem látta már őket és gyönyörködött bennük? Vajjon letagadjuk őket, mert szemmel nem láthatók? Oh nem. És te ember, aki még az ultraviola sugarakat sem bírod meglátni, te a relytélyes nagy Istent akarod látni? Ebben az egyben rejlik egész tragédiád, minden nyomorúságod; abban, hogy tulbecsülsz önmagadat, hogy a szíved telve van göggel, azért nem találsz megnyugvást sehol, Szálljál egyszer le arról a magasságról, melyre önmagadat toltad fel, hagyd abba a rettenetes felfuvalkodásodat, ne álmodj folyvást isteni tökéletességet megcsufoló kiválóságokról, mely a valóságban csak képzeletedben van meg; szállj egyszer önmagadba és lásd be, mily picike, milyen parányi, milyen semmi vagy, kinek az élete, mint az álom oly rövid, ki jössz a hajnali órával s kit az alkonyat megint elsöpör. Ha egyszer ezt megteszed, akkor végtelen szükségét fogod érezni, hogy tudjál hinni egy valamiben, egy valakiben.

Jelenleg minden felfuvalkodottságod és minden tagadásod dacára boldogtalan és nyugtalan vagy. Nem találsz békeséget sehol. A békeséget megtalálsz abban a pillanatban, amelyben megtalálsz a hitet. Mert amíg az önhitség mindig messzebb és messzebb visz az Istentől, a hit egybekapcsol vele. Annak aki hisz az Istenben, nyugodt a szíve, mert azt mondja: én hitemmel a nagy Istenben élek és lehelek és nála biztosan rejtve vagyok.

Mi a megnyugvásnak az alapja? Még mindig a régi: a hit. Higgyetek, mondja az Ur Jézus, akkor nem kell, hogy szívetek remegjen. Higgyetek az Istenben és énbennem, az Ő egyszerűen fiában, aki akarat és cselekedetben egy vagyok vele. Ha hisztek Atyámban és Bennem, akkor mi tibennetek és

ti mibennünk éltek és pedig nemcsak ideig-óráig, hanem örök időn át, mert az én atyám az örökkévalóság Istene.

Keresed a megnyugvást? Egyedül ebben van. Ha tudsz hinni, zaklatott szived nyugalomra talál, ha nem, járhatod a bérceket, átszáguldhatsz a rónákon, hallgathatod a bölcsék bölcsét, mégis boldogtalan maradsz.

Hegyháti.

Kétféle szépség.

Korunk társadalmának rétegei az utóbbi néhány év alatt nagy átalakuláson estek át. Némelyek lelkére a csapások úgy hatottak, mint a fagy az értéktelen, durva kösziklára: szétzúzták, megporhanyították és értékes termőfölddé alakították. Mások oly körülmények közé jutottak, hogy alacsony érzéseik, ösztöneik kerültek felszínre és minden erejüket, tehetségüket a vagyonszerzés szenvedélye foglalta le. Vannak néhányan olyanok is, kiknek lelkét csak felszínesen érintette a háboru gyásza, nyomora, kik a régi, megszokott mederben folytatják életüket. Ezek csorbítottan energiája helyes vagy helytelen utakon, de keres valamit, ami a lelkükben levő űrt kitölthetné. Ha ezek táborában szemlét tartunk, azt tapasztaljuk, hogy a szép kultusza az a vonzóerő, ami legtöbbször megragadja s leköti.

A ma művelt emberének lelkivilágában az esztetikai szép aránytalanul nagyobb tért foglal el, mint az erkölcsi szép. Nevelési rendszerünk is inkább az előbbi, mint az utóbbi célt szolgálja. A tanulmányait végzett ifju izlése oly csiszolt és disztigvált, hogy úgy a természeti, mint a művészi szép birodalmában biztos szemmel tájékozódik. Műveltebb és kellő anyagi eszközökkel rendelkező egyének a szép élvezetének vágyától üzetve, felkutatják a természet és kultúra legszebb alkotásait. Képzeletük hasonlít egy pompás képeskönyvhöz, hol ezer meg ezer szebbnél-szebb tájkép és művészi alkotás fotografiája foglal helyet. Ezt forgatják üres óráikban, ezzel szórakoztatják embertársaikat, ehhez menekülnek az élet mostoha viszonyai között s ennek tündéri képeit szövik álomvilágukba.

Tiszteletreméltó törekvés ez, mely a tisztultabb és nemesebb után vágyó embertömeg ambíciója, ámde életcélnak kevés. Ha a kutató a természet remekeiben nem ismeri fel a bölcs alkotó és gondviselő kezét, ha a művészi alkotásokban nem látja az isteni szikra gyújtó parázsát, — lelke a sok szines képhalmaz között is üres marad.

A közönségesebb gondolkozású, selejtesebb műveltségű tömeg a szépet csupán saját egyéniségében, főleg külsejében iparkodik érvényre juttatni. Óriási tért foglal el a külsőségekben kimerülő önkultusz. Ezeknél a test ápolására, színpítésére szánt idő éppen nem áll arányban azzal az idővel, amit lelkük nemesítésére fordítanak. A nap huszonnégy órájából alig marad néhány perc lelkük színpítésére; a többi idő mind a test üdéntartását célozza. A túlzott pihenés, sport, szórakozás mind a testi erő és szépség fokozá-

sának és az élettartam meghosszabbításának gondolatával függ össze és nemcsak a drága időt rabolja el az illetőtől, hanem lelkivilágát is teljesen lefoglalja.

Az emberek legtöbbször úgy él, mintha csak testből állana. A lélek színpítése, gondozása és jövője felőli aggodás alig foglal tért törekvései között. Átéli ifjúságát, középkorát anélkül, hogy csak egyszer is komolyan gondolna arra, mi lesz halhatatlan lelkével. A halandó test arasznyi lét-fentartása mellett nem jut ideje az örökkévaló életre predesztinált lélek színpítésére. Nem hatja át egy pillanatra sem az a gondolat, hogy a test 60—70 évi földi élet után sirba dől és bármily szép volt is, a férgek martaléka lesz, míg a lélek a világosság vagy sötétség helyén élni fog az idők végtelenségéig.

Nem volna-e észszerűbb dolog a test szépségével foglalkozni?

A lelki szépség nem elkülönített valami; rálehel fenséges voltát a romlandó testre is; átterjed az arcra, szemekre, mozdulatokra egyaránt. Gyakran az esztetikailag kevésbé szép arc is vonzóvá válik, ha arról a jóság, szelidség, ártatlanság sugárzik le. A szemek gyermekded, tiszta kifejezése sokszor még a későbbi korban is megszépíti a törődött arc fáradt vonásait.

S ha már a testi szépség vonz, lebilincsel, szeretetet ébreszt, mennyivel inkább a lelki szépség! Erre nincs befolyással a kor, a bánat, a betegségek; a szép lélek ezek hatására csak mindig szebb lesz. A szenvedésből fakadó értékek mind újabb és ragyogóbb képességei lesznek a léleknek. A türelem, alázatosság, Isten akaratán való megnyugvás nem egy-egy igazgyöngye-e a léleknek, melyet a fájdalom szül?

De mi a lélek igazi szépsége? Hogyan tehetünk arra szert?

Ha a jóságos mennyei Atya már a romlandó testet is széppé alkotta, amennyiben saját képére s hasonlatosságára teremtette, az értelem világát öntötte bele, tehetségekkel, ügyességekkel ruházta fel, mennyivel inkább gondoskodott az örökéletre szánt lélekről! Annak juttatott csak igazán fenséges szépséget saját énjéből! A lélek e szépsége: a kegyelem.

A kegyelem fogalmát csak azok tudják egész mélységében és magasságában megérteni, akik annak birtokában vannak, vagy voltak. A kegyelmi állapotban lévő lélek a Szentlélek temploma, mely isteni tulajdonokkal van felkészítve, kiszépsítve s reflexe az örök szépségnek. A kegyelem egyenesen Istenből ömlik felénk s osztályosaivá tesz az Ófelséges tulajdonainak. E tulajdonságok tesznek bennünket képessé ellenségeink szeretetére, a megaláztatások eltűrésére, a rossz cselekedeteknek jóval való viszonzására s minden oly tette, melyet a büntől elhomályosult emberi elme saját erejéből ki nem vihet, saját értelme világánál fel nem foghat.

A kegyelem emeli fel a lelket s teszi méltóvá Istennel való érintkezésre. Emberi hasonlattal szólva, ez nyújtja a gyarló emberi léleknek azt a modort, mely őt az Istennel való társalgásra minősíti. A koldus az ő egyszerű tudatlanságában

nem tud a királlyal beszélgetni; nincs vele közös gondolata, témája, amiről szólni merne vele. Az ember hasonló a legutolsó, legértelmetlenebb koldushoz, Istenével szemben. Kegyelme nélkül képtelen volna vágyait, imádatát gondolatokba foglalni, érzésekbe kristályosítani s felvinni az Úr trónjára. A kegyelem állapotában végzett ima kiszakítja az emberi lelket a föld sarából, felröppenti az örök hazába s megérteti vele azt a boldogságot, mely egykor a hű lelkek jutalma leend. Az ilyen ima egyesülés Istennel, átömlés az ő szent Lényébe, átszellemülés, áthasonlás, az ő fényében való megújulás, megszüpülés...

Ez a legfőbb jó, legnagyobb adomány, amit Isten a gyarló bűnös embernek adhat. Isteni szépség ez, mely a lelket ragyogóvá, vonzóvá, széppé teszi s oly boldogságba ringatja, minőt a világ örömeit élvező ember nem is sejtethet...

Gyarló, bűnökben elsüllyedt ember, — ki a test szépségét kívánod s hajszolod — törődj lelked szépségével! Az Údvözítő figyelmeztető szavai feléd csengnek: „Lopva jön az utolsó óra, miként a tolvaj“. (Luk. 17.) Vajjon ebben a váratlan pillanatban lesz-e a lelked olyan szép, hogy az Atya Isten szeme jóleső érzéssel pihenek-e rajtad s bevezethet-e az Ő hajlékába?

Mielőtt e nehéz óra elérkezik, fordulj Megváltódhoz, ki a kereszttáldozattal megnyitotta számodra a kegyelemnek kiapadhatatlan forrását; meríts e forrásból, míg lelked e porhüvelyben vándorol s ékesítsd fel azt a kegyelem minden szépséget felülmuló erejével!

M.

A rágalom propaganda lélektani magyarázata.

Dr. Diesmann titkos tanácsos, berlini tanár, az „Evang. Wochenschriften“ című ismert folyóirat szerkesztője a „Western Christian Advocate“ (Methodist Book Concern, Cincinnati, Ohio) Amerikában megjelenő, methodista folyóiratunk február 9-iki dátummal megjelent számának egyik vezércikkéből a következő mondatokat idézi, melyek nemcsak a háboru alatt Közép-Európa ellen folytatott rágalompropagandának, hanem általában mindenféle uszításnak és üldözésnek, lélektani magyarázatát adják.

„Veszedelemes dolog, az emberi kedélyt az igazság ösvényéről letériteni, vagy az élet valótlanságainak világosságát megvonni attól. S mégis megtették ezt az utóbbi hat éven keresztül tudatos tervszerűséggel, melyet a leggondosabb ápolásban részesítettek és általános tetszéssel fogadtak. A világ éppen most, a történelem egyik legsajátosabb propaganda-vetés korszakán ment keresztül s ez a korszak tényleg még nem múlt el. Azt gyanítjuk, hogy abban a stádiumban vagyunk most, amelyben tudatára ébredünk ama propaganda ha-

tásának. Felébredtünk ama tény megismerésére, hogy eddig a homályban botorkáltunk. Megismerjük, hogy azon igazságokat, melyek után belső emberünk vágyódott, széles téren megvonták tőlünk, azokat pedig, melyeket terjesztettek, azon cél érdekében válogatták meg és magyarázták gondosan, hogy azok által megtévesszenek és olyan benyomásokat keltsenek bennünk, melyeknek tényleg nem volt semmi alapjuk. Mert a legmakacsabb támadás, a mit csak egy nép lelki tisztasága ellen intézni lehet, a propaganda-csinálónak támadása, mellyel híreket válogat ki s tesz közzé, nem az igazi tények terjesztése, hanem bizonyos benyomások felkeltés és azon egyének megtévessztése érdekében, kik ilyen benyomásokra fogékonyak.

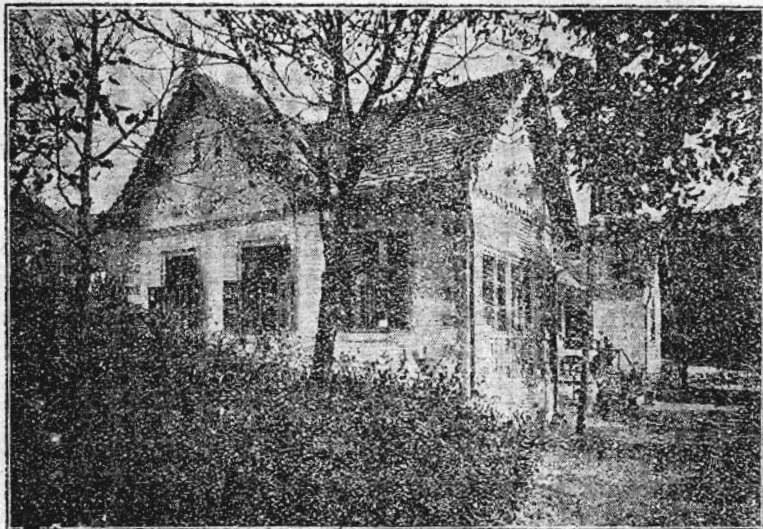
Szeretnők tudni, hogy a háboru alatt folytatott propagandának munkája mellett, megírják-e valaha a való tényállást. Az ellenség lelkére irányult támadásnak és a háborus szellem Nagybritániában való növesztésének történetét már megírta Stuart Campbell: „The Sins of Crewe House“ című könyvében. Csodálatos történet ez, majdnem regény, mely feltűnteti, hogyan lehetett minden elgondolható ravasz számítás által egyrészt az eltenséges államban aláadni a nép erkölcsi ellenállóképességét és hogyan másrészt Angliában a közvéleménybe lelket önteni és a lelkesedést fenntartani. Hasonló módon cselekedtek Amerikában. A nagy tömeg pszichéjét (lelkét) úgy megdolgozták, hogy bizonyos lelkiállapotoknak szükségszerűleg be kellett következnie. És ezeket mesterségesen teremtették. Soknak közülök nem volt alapja a valóságban. Csak kedélybeli felindulásnak voltak következményei. A tényeket szándékosan hamisították és csavarták el, hogy háborus hangulatot és harci-kedvet neveljenek. Ráfogásokkal akarták a lelkeket táplálni. A szuggesztió képességét megerősítették, hogy kifáraszták. Millió katona lelki életét alávetették olyan methodusok által végzett megmunkálásnak, amely methodusok által türelmetlenül és okatlanul harci-kedv felkeltésére törekedtek és arra, hogy állandósítsák a háborus hangulatot és a gyilkos gyűlöletet oly emberekben, kik szívök mélyén, messze hátul, a tudatalóliságban ismerték meg, hogy értelmes életök természetes folyásától és meggyőződésüktől erőszakkal eltávolították. Így lett a katona pszichikus hatalmak produktuma, mely hatalmak őt, békeszerető polgárból mintegy hirtelen harci géppé igyekeztek átváltoztatni. A folyamat tulságosan erőszakos volt. Kificcamította a katonákban a lelki alapköveket és az idegközpontokat igen gyakran hosszú időre megkárosította.“

Ford.—r.

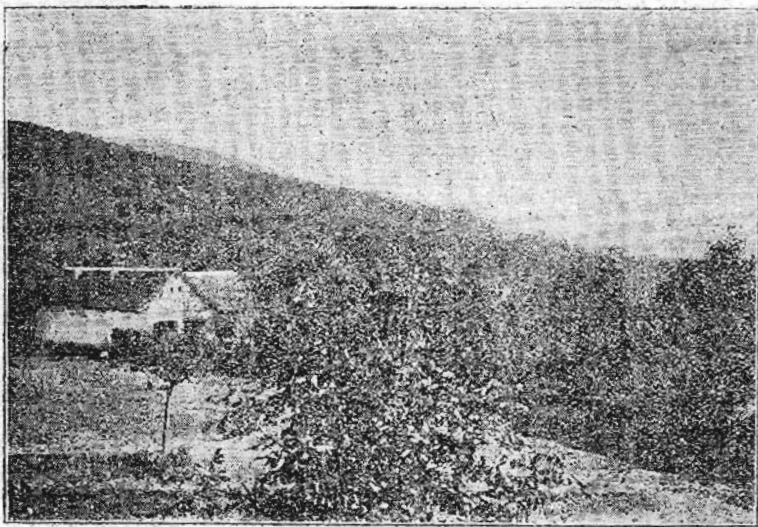
Árvaházi akciónk.

Gyermek-akciónkat sikerült egy újabb házvétellel Isten kegyelméből szerencsésen bővíteni. Budakeszin vettünk újabban a régi villánk mellé még egy igen kellemes külsejű és szép fekvésű házat. Az anyagiakat, melyekkel a házat megvenni sikerült, ismét az amerikai és svéd testvérek adták. Mennyi jót tettek ők már velünk. Alig róttuk

nyaralást. A budakeszi házakat, melyeket kedves olvasóinknak képen is bemutatunk, árvaházakká akarjuk kiépíteni. Volt egy árvaházunk, de ez sajnos hazánk feldarabolásával Jugoszláviába esett. Most azon fáradozunk, hogy fővárosunk közelében magyar methodista árvaházat létesítsünk. Hisszük, hogy a jó Isten ebben az új vállalko-

RÉGI HÁZ

ÚJ HÁZ

le egyik hálánkat és már is újabb köszönettel tartozunk nekik. Fizessen meg nekik a jó Isten, aki minden nemes cselekedetnek igazi jutalmazója, az ő végtelen kegyelmével.

Gyermek-akciónk Isten kegyelméből eddig is sok jót mivelhetett. Nem rég szegénysorsu gyermekeknek cipőket osztogattunk. A nyáron pedig számos gyermeknek nyújtottunk kellemes

zásunkban is velünk lesz s hogy nincs már messze az az idő, amikor számos hontalan, mindenkitől elhagyatott gyermeknek nyújthatunk otthont.

Kérjük a szeretett testvéreket, hogy zárják imáikba árvaházunk ügyét és emlékezzenek meg rólunk, amikor jócselekedetre indít az Isten szent lelke.

Egy figyelmeztető álmom.

(Folytatás).

Vasárnap reggel, mikor felébredt, olyan nagyon boldogtalannak, olyan nyomorultnak érezte magát; elevenen állt előtte éjjeli álma és nem tudta felejteni. Folyvást előtte állt a táncterem; látta a szüntelenül táncoló tömeget s olyan rémesen zugott fülébe a rettenetes szózat: „A pokolban nincs nyugalom.” Templomba készült. Éppen akkor ért oda, mikor az ének 4-dik versét énekeltek: „Nincs messze már az idő, mikor az Isten fia eljő”.

Ismeretes volt előtte az ének, gyermekkorában gyakran hallotta nagyanyjától. Miért, hogy éppen ma éneklék? Nincs más ének az énekes könyvben? — szólt magában. Én nem énekelek — és nem is énekel, de annál jobban hallotta, amint mások énekeltek:

Itt van az alkalmas idő,
Az Úr hív, jöjj el gyermekem.
Ha késlekedsz az üdvödet
Meglásd nem éred el sohasem.
Nem érzed-e, oh mondd, felelj
A kárhozát tekint reád:
Egy lépés csak és kinban égsz
A végtelen időkön át.

Abból nem lesz semmi gondolta magában, oda alá, a mélybe ugyan nem megyek... Aztán hiszen... igen igen... csak álmom volt az egész és az álmok nem jelentenek semmit.

De ma minden ellene esküdött, még a pap is ott fön a szószéken. Micsoda különös alapigét olvas fel: „Az embernek fia elküldi az ő angyalait és az ő országából összegyűjti a botránkozásokat mind és azokat is, akik gonoszsgot cselekesznek. És bevetik őket a tüzes kemencébe: ott lészen sírás és fogaknak csikorgatása. Akkor az igazak fénylenek, mint a nap az ő atyjok országában. Akinek füle van a hallásra az hallja! (Mát. 13. 41—43.)

Hogy mit beszélt a pap arra nem figyelt, de mintha még mindig maga előtt látná a nyílt eget, az örök ünnepet és békét; aztán látja a poklot kinjaival, mely nem ismer nyugalmat. Istentisztelet után úgy támolyog hazafelé, mint a részeg. Utóléri a barátai és lelkendezve emlegetik az esteli bált. Szeretné nekik megmondani, hogy ránézve lelki lehetetlenség, hogy résztvegyen azon, de fél, hogy kinevetik... Azután mondogatják nekik: Eljön a tisztelendő ur is, még a tanító ur is ott lesz. Az ifju nagyokat néz. Az előbb oly szilárd volt az elhatározása, hogy távol tartja magát a mulatságtól és ime most egyszerre ingadozik. Maga is csodálkozik ezen és felébred benne a fontolgtató, a kételkedő: „Hiszen csak álmom volt!” És ha a lelkész meg a tanító nem fél a kárhózzattól mért legyen éppen ő az, aki fél?... „Elmegyek” — szól hirtelen elhatározással — „csak nem rettegek egy álmomtól!”

Eljött az est. A legények meg a lányok összegyülekeztek. Felzendült a zene és aki csak birt, akinek csak hely jutott táncolt s körben ugrált. Ifjunkat egy időre feltartóztatta a vendéglős, mire ő beért javában folyt a tánc. Nekitámaszkodott az

ajtófélfának és úgy nézegette, hogy hágnak egymás lábára. Csodálatos álmában is épp ilyennek látta a táncolókat... És a mennyben most ünnepelik az Ur napját és ünnepelni fogják mindörökké; és az Isten szent mindentudó és igazságos, aki megparancsolta, hogy az ő napját megünnepeljük... A bál, ez a bál vajjon Isten kedvére van-e? Az Irásban meg van írva, hogy az Isten megbünteti azokat, akik az ő parancsolatait áthágják... Valami tiltotta, óva intette: Ne gereszt Isten haragját, ne hágd át az ő parancsolatait. Szívében rémületes büntudat támadt, mely megrázta egész valójában úgy, hogy kitámolygott és hazasietett. Hazaérve lekapta a polcra a vén bibliát, hogy vigaszt keressen, de nem talált. Bárhol olvasott mindenütt csak fenyegetés. „Amely lélek vétkezik, annak meg kell halni.” (Ezekiel 18, 20) Távozzatok tőlem ti átkozottak, az örök tüzre, mely az ördögöknek és az ő angyalainak készítettett. (Máté 25, 41). És még számos ilyen vers került eléje. Kétségbeesés és irtó rémület szállta meg és felkiáltott éppen úgy mint álmában: „Istenem légy irgalmas nekem bűnösnek.” — Ugy érezte, hogy el van veszve, hogy a poklot már rég megérdemelte, De azután még egyszer beletekintett a bibliába és ime most mit olvas: „Most azért jött az embernek fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” Átolvasta az egész fejezetet, hogy miként ment az Ur Jézus Krisztus Zakeushoz, miként bocsájtott meg neki és ígért neki új életet. Ha az Isten fia azért jött, hogy keresse és megtartsa az elveszetteket, akkor engem is keres és megtart — szólt magában az ifju. Aztán térdre borult, könyörgött, hogy az Ur Jézus bocsássa meg bűneit, mint annak a Zakeusnak és segítsen neki, mint Zakeusnak segített, új életet kezdeni. És az, aki mondta: „Kérjétek és megadatik nektek, hogy a ti örömtök teljes legyen” — meghallotta az alázatos imát, mert mikor ismét kinyitotta a bibliát, úgy tűnt fel neki, mintha annak szövegét kicserélték volna, csupa ígérettel teljes ígéket látott a szeme. „És azt, aki hozzám jön semmiképpen ki nem vetem. (Ján. 6, 37.) Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága, (Ján. 8, 12.) Én adok a szomjazónak, az élet vizének forrásából ingyen. (Jel. 21, 6.) Bizzál fiam, megbocsáttattak a te bűneid.” (Máté 9, 2).

Barátai pedig ezalatt mulattak, táncoltak, ettek, ittak, dohányoztak, kártyáztak és daloltak holmi erkölcsstelen nótákat. Néhány veszekedni kezdett, amiből végül nagy verekedés támadt. Előkerültek a kések és kettőt annyira összeszurkáltak, hogy hetekig nyomták az ágyat. A lányok rémülten szaladtak széjjel, a zenészek pedig csak nagy ügyel-bajjal tudták hangszerüket megmenteni. A korcsmárosnak alig maradt egy-két ép pohara, üvege... A bálnak vége volt, de maradt utána sok kár, harag, törvénykezés. Mindenki mosta a kezeit, egymást okolták a történetekért és senki sem akarta magára venni a felelősséget. Azt gondoljátok, hogy N... faluban nem volt bál azóta? Már hogy ne lett volna — sőt kettő is volt még abban a bójtben. A legutolsón már azok

is jelen voltak, akiket csufosan összeszurkáltak. De a mi ifjunk egyikre sem ment el. De még neu is akarták látni. Miért? Az álom miatt, amit társaival közölt s akiket kért, hogy keressék Isten kegyelmét és igyekezzenek menekedni a kárhozattól, amíg nincsen későn. De azok csak nevétték és gunyosan mondogatták: „Ha a pokolban táncolni lehet, akkor nincs is olyan nagy kifogásuk ellene.“

Olvasóm, ki rovod ezeket a sorokat, kinek a pártjára állasz? Ne higgyed, hogy ez valami kitalált mese... Komolyan megtörtént valóság, amit itt elmondottunk. Rád jött-e már a nagy félelem, mint arra az ifjura, porba sujtott-e már, térdre kényszerítette-e már, mint azt az ifjut? Ha még nem, akkor sirj és rettegj, mert a bűneid átkodul rajtad nyugszanak. Ah gondolj a halálra; hogy eljön egy nap, amely oly békétlenséget hoz magával, amit semmisen tud nyugalommá változtatni. Gondold meg, még él felelted az igazságos Isten, ki mindenkinek megfizet érdeme szerint, mert ki mint vet úgy arat.

Fordította: M. J.

Egy gyermek halálára.

Aludj nyugodtan gyermekem.
Legyen álmod szép szelid.
Örködjék éjszakáid felett
Az Ur, aki magához hitt.

Mi is megnyugszunk csendesen.
... Halandó mást mit is tehet —
Az Ur adott, az Ur vett el...
És dicsőség Isten neked! —

Aztán ki tudja mért tevél,
Mi vitte rá az Alkotót?
S amikor bánatot adott
Vaj'n nem adott-e akkor jót?

Ha érett észszel a szemem
A zajgó életre tekint,
Mely üdvért küzd és mást se nyer
A nagy csatában, mint csak kint,

Ha nézem azt a sok nyomort,
Amely az élt körülveszi
Felsír szívem s ajkam rebeg:
„Boldog, aki nem érez!“

„Boldog, aki nem érzi,
Aki még meg nem született,
Vagy aki túl van rajta már,
Akit néhány kis rög befed.“

Nyugodj azért kis gyermek,
A jobbik rész az a tiéd.
Síró keservtől ment világ,
Örök nyugvás, békesség.

Hegyháti.

Alkoholmentes éttermünk és kávézónk megnyitása.

E hó 10-én, este hét ótaker nyitottuk meg ünnepélyesen alkoholmentes éttermünket a Dob- és a Hársfa-utca sarkán, mely, ha Isten kegyelme velünk lesz, fővárosunk nagy áldásává nőheti ki magát.

A megnyitás ünnepélyes keretek között történt, mintha valami templomot adnának át a nyilvánosságnak. Hiszen elvégre ez is ugyanazokat a célokat szolgálja: Isten országának építését és züllött embereknek az élet számára való magmentését.

A megnyitó beszédet szeretett superintendens urunk, Funk Márton, régi kipróbált alkoholelleni harcos, tartotta meg. Beszédében az alkohol romboló hatását ecsetelte eleven szinekkel, mint züllesztje le az ember belső énjét, teszi tönkre a jellemet, a boldogságot és mérgezi meg az egész életet. Hány család van, amely valamikor nagy boldogságban élt és ma anyagi és erkölcsi nyomorúság marcangolja és ha kérdezzük, mi okozta a változást, szomoruan hangzik oly sokszor, oly gyakran a felelet: az alkohol. Ma már a világnak minden erkölcsi testülete az alkohol rémének legyürésén fáradozik, sőt nemcsak egyes testületek szálltak sikra, hanem vannak ma már, hála a gondviselésnek, országok, nagy birodalmak, melyek megértvén a nagy célt, élére álltak ennek a mozgalomnak. Észak-Amerika egész területén ma tilos az alkoholnak termelése, fogyasztása, forgalomba hozása. Ugyanígy Norvégiában is. Magyarországon, sajnos, még nem vagyunk olyan messze, itt az emberek még azt hiszik, hogy az alkoholban rejlik a jókedv és a boldogság. Pedig ez nagy tévedés, ami kiviláglik abból, hogy éppen az említett országokban élnek az emberek a legrendezettebb viszonyok között. Szónok azzal fejezte be beszédét, hogy aki az alkohol ellen küzd, az emberek boldogságáért küzd és pedig nemcsak földi boldogságáért, hanem azoknak örök boldogságáért is. Fölszólítja a megjelenteket, főképen az ifjúságot, hogy ne csak önmegtartóztatást gyakoroljanak, hanem tevőleg is szálljanak sikra korunk nagy veszedelme, az alkohol ellen.

Az ünnepi megnyitó után vacsora volt, mely alkalommal mindenki elcsodálkozott, hogy jelenleg, a nagy drágaság, idején Budapesten ilyen olcsó és ízletes ételekhez lehet jutni. Az ételek a viszonyokhoz mérten igazán rendkívül olcsók, ami érthető is, hiszen itt nem akar senki sem nyereszkeskedni, az akciónak nincsenek üzleti céljai.

A helységek egyszerűek, de egyszerű tisztaságukban is csinosak. Van külön szórakozó helyiség, meg iroda. Ebben a helyiségben éjjeli istentiszteleteket szándékozunk tartani az élet züllötjei és lelki nyomorultai számára.

Az akció főképen azok között akar működni, akiket a társadalom kivetett magából; az eltévedt nőket és férfiakat akarja a Krisztusban új életerőhöz és erkölcsi alaphoz juttatni. Reméljük, hogy munkánk nem lesz sikertelen.

Akciónk széles körökben nagy feltűnést keltett. Az újságok, amint ezt az alább közölt, a „Pesti

Napló^a-ból vett híradás bizonyítja, hasábos cikkekben foglalkoznak nemes célú akciókkal. Érti a társadalom, hogy az eddig megvetett és sokszor kigunyolt methodisták megérdemelnék minden tiszteletet, mert ezek, amikor lelkek megmentéséről van szó, nemcsak kenetes beszéddel állnak elő, hanem a reális segítségtől sem irtóznak. Egyébként hadd álljon itt a nevezett lap cikke teljes egészében:

Az Üdv Hadseregének erkölcsnemesítő razzijája.

A methodisták alkoholmentes éttermének megnyitása.
— Küzdelmük az erkölcsök javításáért.

(Saját tudósítónktól.) November 10-én este hét órakor nyitották meg ünnepélyes keretek közt a methodista egyház alkoholelles éttermét és nyilvános kávézóját a Dob-utca és Hársfa-utca sarkán. Ez az alkoholmentes étterem egy volt korcsma helyén nyílt meg, melynek nem az üzlet a célja, mint a methodisták mondják, — hanem az emberek megmentése az erkölcsös életnek. A helyiség igen tisztán és egyszerű izléssel van berendezve, fehér abroszok borítják az asztalokat és az ajtóval szemközt jégszekrény előtt csillogó plénkupolákkal borított üres italmérő áll, ami még a régi korcsma visszamaradt emléke.

Az egybegyűlt publikum is egyszerű embekekből áll. Mind tiszták, rendesen öltözöttek és látszik az arcukon a józanság hidegsége. Sok német hölgy is megjelent. Hét órakor *Funk Márton* szuperintendes ünnepélyes beszéddel megnyitotta a methodisták éttermét. Ennek az akciónak üdvös és erkölcsnemesítő céljáról beszélt. Ezután megkezdődött a vacsora. Az írott étlapon a következő ételek szerepelnek: Pörkölt burgonyával 20 kor., kávé 6 korona, 2 darab pogácsa 5 korona, 2 lekváros bukta 10 korona, alma darabja 5—6 korona. Az étterem vezetője *Csopják Gábor*, ő felügyel a vendégek gyors kiszolgálására és mindenben készséggel rendelkezésünkre áll. Elmondotta nekünk, hogy nemcsak az ételek jóságára, de tisztaságára is nagy gondot fordítanak. Az étkezésben tilos a borralaló és arra ügyelnek, hogy a helyiségnek családi jellegét biztosítsák. Mint a fent közölt szegényes étlapból látható, az ételek itt olcsóbbak, mint másutt. Bárki étkezhet a methodistáknál, ahol iroda és olvasó is rendelkezésére áll a vendégeknek.

Az étkezőhelyiségek mögött egy szobát berendeztek arra, hogy ott éjszaka istentiszteleteket tarthassanak. Ez a szoba is igen egyszerűen néz ki, egy harmonium, fekete iskolatábla, íróasztal és két kis szekrény a szoba berendezése. Néhány propaganda kép függ a falon. Az egyik az a felírás: *Hát Jézus mit szól hozzá?* A másik kép boldog családi életet ábrázol, alatta ezzel a felírással: *A legnagyobb földi boldogság a családi boldogság.* Néhány felirat az alkohol ellen szól.

Ebben a szobában — mint *Csopják ur* mondotta — záróra után kívánnak istentiszteletet tartani, ami tulajdonképpen erkölcsprédikációból fog állani. Éjszaka hazatérő pincérek, prostituál-

takat, éjjel utáni lumpokat és az élet züllöttjeit és szerencsétlen hajótöröttjeit igyekeznek ők ily módon az erkölcs útjára visszatéríteni. A methodisták egy-egy szónoka záróra után ilyenkor éjszaka a lelkükre kíván beszélni ezeknek a szerencsétleneknek és felajánlja nekik a támogatásukat. Nemcsak erkölcsi, de anyagi támogatást is felajánlanak nekik. A jó utra visszatérni hajlandó prostituáltat elhelyezik a methodisták otthonában, kiemelik őket eddigi környezetükből és ha kívánják, akár külföldre is elviszik őket, ahol a testvéregyházak védelmébe veszik őket. Erre az akcióra teljes anyagi felkészültséggel indul a methodista egyház.

A szobában felállított iskolai táblán az *analfabétákat akarják oktatni* a methodisták jólelkű emberei, azonkívül a táblán az *éjszakai előadáson szemléltető módon* kívánják bemutatni az alkohol rombolását, rajzokban.

Megtudtuk végül azt is, hogy a püspöki methodista egyháznak van egy csoportja, amelyet az *Üdv Hadseregnek* neveznek. Ez az Üdv hadserege az erkölcsnemesítésért harcol és a züllöttek és eltévelyedettek ellen küzd. Az egyház most kérvénnyel fordult a főkapitánysághoz, amelyben, külföldi mintára hivatkozva, engedélyt kér arra, hogy az Üdv Hadserege erkölcsmentő harcot rendezhessen az éjszakai züllöttek és szerencsétlenek ellen. Az Üdv Hadserege — harminc—negyven hívő methodista kürtjelzéssel haladva, körülkeríteni kívánja az erkölcsnemesítésre leginkább szoruló néhány utcát és az ott talált prostituáltakat, lumpokat és züllötteket razziaszerűen bekiséri az éjszakai istentiszteletre, ahol a szónokok lelkükre beszélnek és felszólítják őket, térjenek vissza a jó utra.

Az Üdv Hadserege ezt az erkölcsjavító razziját — amennyiben a methodista egyház a rendőrségtől engedélyt kap rá — a legközelebbi napokban megkivánja tartani, ami ezután mindenesetre gondolkozóba fogja ejteni az éjszakai lumpokat és egyéb züllötteket.

Vasárnapi iskolai lecke.

Sam. II. 15. 1—12; 18, 1—18.

Bevezető kérdések.

K: Ki volt a zsidók első királya?

F: Saul.

K: Ki lett Saul után király?

F: Dávid.

Mi Már tanultunk egyet-mást Dávidról.

K: Kinek a fia volt?

F: Isainnak a fia volt.

K: Hol született?

F: Betlehemben.

K: Mi volt, amíg az atyja házában élt?

F: Pásztorfiu volt.

K: Mi tette olyan nevezetes emberré, hogy királynak is megválasztották?

F: Az a hőstette, hogy legyőzte az Istenkáromló óriást: Góliáthot.

Ugy van kedves gyermekek. Saul nem uralkodott úgy, ahogy azt a jó Isten kívánta. amiért el is hagyta őt az Isten lelke. Saul nyomorultan

pusztult el. Elveszített egy ütközetet s hogy a hogy a firiszteusok kezébe ne essen, beledőlt a kardjába. Utána a zsidó nép Dávidot ültette a trónra. Dávidban a zsidó nép legjobb királyát kapta, sem előtte, sem utána nem volt hozzá hasonló. Akkor virult is zsidóország, nagy és hatalmas volt a zsidó nép.

Bár Dávid kiváló uralkodó volt és népe szeretettel vette őt körül még sem volt zavartalan az uralkodása. Ami az életét legjobban megkeserítette, az a saját Absolon nevű fia volt.

Absolon Dávid legidősebb fia volt. Ő volt a trónörökös. Atyja halála után ő lett volna a zsidó nép királya. Absolon nagyon szeretett volna már uralkodni; nem tudta kivárni míg Dávid meghal s ezért partot ütött ravasz módon az atyja ellen.

Olvasd el a 1—6 verset.

Kérdések: Mit szerzett Absolon. Hány embere volt? Hová ment reggelenként? Miért ment a kapuhoz? Milyen kapuhoz ment? Kik mentek a királyhoz? Milyen ügyben? Igaza volt mindene egyiknek? És mégis mit adott mindegyiknek Absolon?

Az egészről csak azt láthatjátok, hogy Absolon ravasz módon igyekezett céljához jutni. Dávidot meg akarta utáltatni a néppel, amikor igazságtalan és rosszakaratu királynak mutatta be. Majd pedig alakoskodásával és bűnös nyájasságával szépitgette, behizelegte magát a nép kegyébe. És ennek az alfas hizelgésnek és rágalmazásnak megis volt a gyümölcse. Dávidtól elidegenedtek, mert elhitték, amit rosszszívű fia róla mondott. Absolonnak sikerült ily módon magának pártot szerezni. Mikor aztán gondolta, hogy pártja már elég erős, elhatározta, hogy gonosz szándékát végrehajtja, hogy megfosztja atyját trónjától.

(A tanító kikérdezi ezt a részletet).

Olvassátok a 7—12 verset.

Kedves gyermekek, ebben amit most elolvastunk feltárul Absolon egész lelki gonoszsága.

K: Kihez ment e napon?

F: Atyjához.

K: Hová mondotta, hogy menni akar?

F: Hebronba.

K: Mit szándékozik ott tenni?

F: Áldozni.

Pedig egészen mást akart ő ott tenni. Ő csak azért mondotta, hogy áldozni akar ott, hogy istenfélő atyja ne fogjon gyanut. Ez a gonosz fiú a vallási szent cselekedeteket is felhasználta, hogy gonosz szándékát keresztül vigye.

A valóságban titokban összegyűjtötte pártiveit és azoknak meghagyta, mint a 10-dik versben olvastuk: „Mikor a trombitaszót halljátok, azt mondjátok: Absolon uralkodik Hebronban.”

Minden úgy történt, ahogy azt Absolon és pártivei kieszelték. Hebronban kikiáltották Absolont királynak, mire hirtelen sereget gyűjtött és sietve Jeruzsálem ellen vonult. Szándéka az volt, hogy a várost beveszi és atyját elfogatja. És gonosz szándéka majdnem sikerült neki, mert mire Dávid értesült a lázadásról Absolon már ott állott seregével Jeruzsálem közelében. Az öreg Dávidnak éjjel kellett menekülni, mezitláb kellett szaladni túl a Jordánon.

Absolon Jeruzsálemet be is vette, de míg atyja élt nem érezte biztosnak az uralmát, azért elhatározta, hogy végezni fog atyjával. Nagy sereget gyűjtött és atyja ellen ment, aki a Jordán tulsó partján szintén fegyverkezett Ephraim erdejében ütközött össze a két sereg s habár Absolon serege nagyobb volt Dávid serege mégis leggyőzte. Magának Absolonnak is menekülni kellett. Egy ösvéren vágatott az erdőn keresztül és ekkor egy cserfának alacsony ágában akadt meg szép hosszú hajával, melyre egész életében rendkívül büszke volt. Mikor Dávid katonái meglátták az ég és föld között lebegő Absolont megjelentették Joábnak, Dávid hadvezérének, aki vett három nyilat és a magával tehetetlen Absolon szívébe lőtte úgy hogy meghalt ott a cserfán. Aztán egy gödröt ástak bevetették és betemették kövekkel. Így bűnhődött a rossz fiú.

Az Isten megbünteti a gonosz gyermeket. Mit mond a negyedik parancsolat? Absolon nem lehetett boldog és korán kellett meghalnia, mert megfélekezett Isten szent parancsolatairól.

* * *

Arany mondás: Tiszteljed atyádat és anyádat, hogy jó legyen dolgod és hosszú életű légy e földön.

Isteni tiszteleteink rendje:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. sz. földszinten.

kedden d. u. 6 $\frac{1}{2}$ óraker bibliaóra } német
vasárnap d. e. 10 óraker és délután 5 } nyelven
óraker isten tisztelet

Ugyanott az első emeleten

csütörtökön d. u. 7 óraker bibliaóra } magyar
vasárnap d. e. 10 óraker istentisztelet } nyelven

Budapest, VI., Petneházy-utca 25. sz. alatt

szerdán este 7 óraker } magyar
vasárnap d. u. 3 óraker } nyelvű

Kispesten Nagy Sándor-u. 5. szám alatt minden

pénteken este 7 óraker és vasárnap délután
 $\frac{1}{4}$ óraker

Cinkota-Ehmann-telep 3. barakk 2. ajtó alatt

szerdán este 7 óraker, vasárnap d. e. 10 és
délután 5 óraker magyar nyelvű összejövetel.

Nyiregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e.

11 és este 8 óraker, szerdán este 8 óraker
magyar nyelven.

Sásdon vasárnap délután 3 és este 7 óraker

magyar nyelven isteni tiszteleteket tartunk.
Mindenkit szívesen látunk.

A szerkesztésért felelős:

Dr. Szalós Artur Budapest, VI., Felsőerdősor-u. 5. I.
Kiadó: „Keresztény Könyvesház” k. f. Szövetkezet.

„BOCSKAY”-NYOMDA. Budapest, VII., Jósika-utca 7.
Telefon: József 81—10.